

Υπηρεσία Τύπου και
Πληροφόρησης

Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης
ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 117/20
Λουξεμβούργο, 24 Σεπτεμβρίου 2020

Απόφαση στην υπόθεση C-195/20 PPU
Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof κατά XC

Ένα περιοριστικό της ελευθερίας μέτρο που λαμβάνεται κατά προσώπου, εις βάρος του οποίου είχε εκδοθεί ένα πρώτο ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης (ΕΕΣ), για πράξεις διαφορετικές και προγενέστερες εκείνων οι οποίες δικαιολόγησαν την παράδοσή του κατ' εκτέλεση ενός δεύτερου ΕΕΣ δεν προσκρούει στο δίκαιο της Ένωσης στην περίπτωση που το πρόσωπο αυτό εγκατέλειψε εκουσίως το έδαφος του κράτους μέλους έκδοσης του πρώτου ΕΕΣ

Στο πλαίσιο αυτό, η συγκατάθεση πρέπει να δοθεί από τις αρχές εκτέλεσης του κράτους μέλους που παρέδωσε τον καταζητούμενο δυνάμει του δεύτερου ΕΕΣ

Ο ΧC διώχθηκε στη Γερμανία στο πλαίσιο τριών χωριστών ποινικών διαδικασιών. Πρώτον, στις 6 Οκτωβρίου 2011, καταδικάστηκε από πλημμελειοδικείο σε στερητική της ελευθερίας ποινή συνολικής διάρκειας ενός έτους και εννέα μηνών. Η εκτέλεση της ποινής αυτής αναστάλη υπό όρους.

Δεύτερον, το 2016 κινήθηκε στη Γερμανία ποινική δίωξη κατά του ΧC για πράξη που είχε τελεσθεί στην Πορτογαλία. Δεδομένου ότι ο ΧC βρισκόταν στην Πορτογαλία, η Staatsanwaltschaft Hannover (εισαγγελία Αννόβερου, Γερμανία) εξέδωσε ΕΕΣ για την άσκηση ποινικής δίωξης για την πράξη αυτή. Η πορτογαλική αρχή εκτέλεσης επέτρεψε την παράδοση του ΧC στις γερμανικές δικαστικές αρχές. Ο ΧC καταδικάστηκε σε στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ενός έτους και τριών μηνών. Κατά την εκτέλεση της ποινής αυτής, ήρθη η υπό όρους αναστολή της εκτέλεσης της ποινής που του είχε επιβληθεί το 2011.

Στις 22 Αυγούστου 2018, η Staatsanwaltschaft Flensburg (εισαγγελία του Flensburg, Γερμανία) ζήτησε από την πορτογαλική αρχή εκτέλεσης να παραιτηθεί από την εφαρμογή του κανόνα της ειδικότητας και να συγκατατεθεί στην εκτέλεση της ποινής που είχε επιβληθεί το 2011. Ειδικότερα, κατά τον κανόνα αυτό που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαίσιου 2002/584¹, ο παραδοθείς δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε. Εντούτοις, η παράγραφος 3, στοιχείο ζ', του ίδιου άρθρου προβλέπει ότι ο κανόνας της ειδικότητας δεν εφαρμόζεται όταν η δικαστική αρχή εκτέλεσης που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της.

Στις 31 Αυγούστου 2018, ελλείψει απάντησης εκ μέρους της πορτογαλικής δικαστικής αρχής εκτέλεσης, ο ΧC αφέθηκε ελεύθερος. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2018, μετέβη στις Κάτω Χώρες και στη συνέχεια στην Ιταλία. Την επόμενη μέρα, εκδόθηκε εις βάρος του νέο ΕΕΣ από τη Staatsanwaltschaft Flensburg με σκοπό την εκτέλεση της απόφασης της 6ης Οκτωβρίου 2011. Ο ΧC συνελήφθη στην Ιταλία βάσει του νέου αυτού ΕΕΣ. Η ιταλική αρχή εκτέλεσης συμφώνησε για την παράδοσή του στις γερμανικές αρχές.

¹ Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2013, L 222, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 81, σ. 24) (στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584).

Τρίτον, στις 5 Νοεμβρίου 2018, το Amtsgericht Braunschweig (πλημμελειοδικείο Braunschweig, Γερμανία) εξέδωσε ένταλμα σύλληψης στο πλαίσιο της ανάκρισης για μια τρίτη ποινική υπόθεση στην οποία εμπλεκόταν ο ΧC και η οποία αφορούσε πράξεις τελεσθείσες στην Πορτογαλία το 2005 (στο εξής: ένταλμα σύλληψης της 5ης Νοεμβρίου 2018). Τον Δεκέμβριο του 2018, η Staatsanwaltschaft Braunschweig (εισαγγελία Braunschweig, Γερμανία) ζήτησε από την ιταλική δικαστική αρχή εκτέλεσης να συμφωνήσει για τη δίωξη του ΧC και για τις πράξεις αυτές. Η εν λόγω αρχή δέχθηκε το αίτημα αυτό.

Ο ΧC τέθηκε υπό προσωρινή κράτηση στη Γερμανία από τις 23 Ιουλίου 2019 έως τις 11 Φεβρουαρίου 2020 δυνάμει του εντάλματος σύλληψης της 5ης Νοεμβρίου 2018. Εντός του χρονικού αυτού διαστήματος, με απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 2019, ο ΧC καταδικάστηκε για τις πράξεις που είχαν διαπραχθεί στην Πορτογαλία το 2005 σε συνολική στερητική της ελευθερίας ποινή επτά ετών, στην οποία συνυπολογίστηκε η ποινή που επιβλήθηκε με την απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2011.

Ο ΧC άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης της 16ης Δεκεμβρίου 2019 ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, ήτοι του Bundesgerichtshof (Ανώτατου Ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, Γερμανία), επικαλούμενος μεταξύ άλλων τον κανόνα της ειδικότητας τον οποίο προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο 2002/584. Υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, εφόσον η πορτογαλική αρχή εκτέλεσης δεν συναίνεσε στη δίωξη για τις πράξεις που τελέσθηκαν στην Πορτογαλία το 2005, οι γερμανικές αρχές δεν μπορούσαν να ασκήσουν δίωξη εις βάρος του. Όσον αφορά το επιχείρημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν το ένταλμα σύλληψης της 5ης Νοεμβρίου 2018 μπορεί να διατηρηθεί σε ισχύ ή αν πρέπει να ακυρωθεί.

Με την απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020 που εκδόθηκε κατά την επείγουσα προδικαστική διαδικασία (PPU), το Δικαστήριο έκρινε ότι, κατ' ορθή ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφοι 2 και 3, της απόφασης-πλαισίου 2002/584, ο κανόνας της ειδικότητας τον οποίο προβλέπει η παράγραφος 2 δεν αντιτίθεται σε περιοριστικό της ελευθερίας μέτρο που λαμβάνεται κατά προσώπου, εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ένα πρώτο ΕΕΣ, για πράξεις διαφορετικές και προγενέστερες από εκείνες οι οποίες δικαιολόγησαν την παράδοσή του κατ' εκτέλεση του δεύτερου εντάλματος, στην περίπτωση που το πρόσωπο αυτό εγκατέλειψε εκουσίως το έδαφος του κράτους μέλους έκδοσης του πρώτου ΕΕΣ και παραδόθηκε σε αυτό κατ' εκτέλεση δεύτερου ΕΕΣ που εκδόθηκε μετά από την ως άνω αναχώρηση προς εκτέλεση στερητικής της ελευθερίας ποινής, εφόσον, στο πλαίσιο του δεύτερου ΕΕΣ, η δικαστική αρχή εκτέλεσής του συμφώνησε για την επέκταση της δίωξης και στις πράξεις για τις οποίες λήφθηκε το ως άνω περιοριστικό της ελευθερίας μέτρο.

Ως προς το ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο επισήμανε ότι από τη γραμματική ερμηνεία του άρθρου 27, παράγραφος 2, της απόφασης-πλαισίου 2002/584 προκύπτει ότι ο εκεί προβλεπόμενος κανόνας της ειδικότητας συνδέεται στενά με την παράδοση κατ' εκτέλεση συγκεκριμένου ΕΕΣ, στο μέτρο που το γράμμα της ως άνω διάταξης αναφέρεται στην «παράδοση» στον ενικό. Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από τη συστηματική ερμηνεία της εν λόγω διάταξης, δεδομένου ότι άλλες διατάξεις της απόφασης-πλαισίου 2002/584² υποδηλώνουν επίσης ότι ο κανόνας της ειδικότητας συνδέεται με την εκτέλεση συγκεκριμένου ΕΕΣ. Υπό τις συνθήκες αυτές, αν απαιτούνταν η συγκατάθεση, κατά την έννοια του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της απόφασης-πλαισίου 2002/584, τόσο της δικαστικής αρχής εκτέλεσης ενός πρώτου ΕΕΣ όσο και της δικαστικής αρχής εκτέλεσης ενός δεύτερου ΕΕΣ, θα δημιουργούνταν προσκόμματα στην αποτελεσματικότητα της διαδικασίας παράδοσης και, ως εκ τούτου, θα διακυβευόταν η επίτευξη του σκοπού της απόφασης-πλαισίου 2002/584 ο οποίος συνίσταται στη διευκόλυνση και την επιτάχυνση των παραδόσεων μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών.

Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι, εν προκειμένω, ο ΧC εγκατέλειψε εκουσίως το γερμανικό έδαφος αφού εξέτισε στο κράτος μέλος αυτό την ποινή στην οποία καταδικάστηκε για τις πράξεις τις οποίες

² Ιδίως το άρθρο 1, παράγραφος 1, το οποίο ορίζει το ΕΕΣ υπό το πρίσμα του ειδικού σκοπού που αυτό επιδιώκει, και το άρθρο 8, παράγραφος 1, το οποίο απαιτεί σε κάθε ΕΕΣ να προσδιορίζονται με ακρίβεια η φύση και ο νομικός χαρακτηρισμός των αξιόποινων πράξεων τις οποίες αφορά και να περιγράφονται οι περιστάσεις υπό τις οποίες αυτές τελέσθηκαν.

αφορούσε το πρώτο ΕΕΣ, δεν δικαιούται πλέον να επικαλεστεί τον κανόνα της ειδικότητας όσον αφορά το πρώτο ΕΕΣ. Κατά το μέτρο που, εν προκειμένω, η μόνη κρίσιμη παράδοση για να εκτιμηθεί η τήρηση του κανόνα της ειδικότητας είναι η πραγματοποιηθείσα βάσει του δεύτερου ΕΕΣ, η συγκατάθεση που απαιτείται από το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της απόφασης-πλασίου 2002/584 πρέπει να δοθεί μόνον από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης του κράτους μέλους που παρέδωσε τον καταζητούμενο βάσει του εν λόγω ΕΕΣ.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η διαδικασία εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως παρέχει στα δικαστήρια των κρατών μελών τη δυνατότητα να υποβάλουν στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς της οποίας έχουν επιληφθεί, ερώτημα σχετικό με την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης ή με το κύρος πράξεως οργάνου της Ένωσης. Το Δικαστήριο δεν αποφαινεται επί της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου. Στο εθνικό δικαστήριο εναπόκειται να επιλύσει τη διαφορά αυτή, λαμβάνοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου. Η απόφαση αυτή δεσμεύει, ομοίως, άλλα εθνικά δικαστήρια ενώπιον των οποίων ανακύπτει παρόμοιο ζήτημα.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημερώσεως, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το [πλήρες κείμενο](#) της αποφάσεως είναι διαθέσιμο στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσιεύσεώς της

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδα ☎ (+352) 4303 2582

~~Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση της αποφάσεως διατίθενται από το "Europe by Satellite" ☎ (+32) 2 2964106~~